האמנית ובאו לידי ביטוי ביצירו־תיה. בילדותה, כשגרה ברחוב העליה בתל־אביב, אהבה להריח את האדים שעלו מהגינה המושקית של ביתה, והיתה חופנת בכפה את החול, מקרבת אותו אל אפה, מריחה ממנו ואף טועמת בפיה. את אהבתה זו ביטאה בעבודותיה מאוחר יותר. זה קרה בדרך לאילת, לפני 16 שנה. כשעברה במיצפה־רמון, התאהבה בנוף, בצבעים ובמידבר. היא בחרה בחול כדי להעביר את עוצמת החוויה שחוותה. והוא הפך נושא תערוכותיה ב־מיסגרת קבוצת תצפית. את החול היתה מערבבת עם חומרים שונים, ויוצרת על פני הבד תחושת חומ־ריות עזה. מאוחר יותר, היתה מצלמת דמויות אדם, ומקרינה אותם על גופים גיאומטריים. אחר־כך התחילה לבנות תבניות יסוד שמהן פיתחה מערכת שלמה — כמו בתערוכתה החדשה בגלריה ריכטר.

התערוכה האחרונה שלה מהוה גירוי להמשיך ולצפות בשאר יצי־רותיה, שכן נוצרת תנועה בלתי־נראית, המצפה להמשך. זוהי ה־תנועה בחלל, שהפסל הרוסי הנודע **טטלין** ניסה לבנות כמותה במונו־מנט לאינטרנציונל השלישי ב־1920.

לעין המבקר בבית זיווה ליבליך בולטת העובדה שהאמנית אוהבת את הצבע הלבן, את טוהר הקו והצורה, ואת הפשטות. ואלה עיב־רים כחוט השני בעבודותיה.

פרסקו בדיר יאסין

„יום אחד, כשנכנסתי למשרדו של מנהל בצלאל, פרופסור **ש"ץ**, ראיתי שייח' ערבי היושב שם. השייח', שבא בכירכרה מהודרת הרתומה לסוסים אצילים, ביקש צייר שיצייר לו על קירות בתיו בכפר דיר יאסין." השנה היתה שנת 1928. הסטודנט הדלפון ל־לאמנות, **מרדכי אריאלי**, שהפך מאוחר יותר אחד ממייסדי קבו־צת אופקים חדשים, כמעט גווע ברעב בתקופת לימודיו. מזונו ה־עיקרי היה אז תאנים שהניב העץ בחצר בית־הספר. הנער שעזב את מישפחתו ואת ארץ הולדתו, פו־לין, כדי ללמוד ציור בארץ־יש־ראל, שמח מאוד להצעה שבאה מצד השייח' הערבי עתיר הממון. שמח וטוב לב, יצא העירה כדי לקנות צבעים לציור, הכין לו חבילת מזון, ולמחרת היום הת־ייצב במקום ובזמן שקבע. השייח' הופיע שוב בכירכרתו המפוארת, ולקח את הצייר הצעיר, אריאלי, לביתו שבכפר. למעשה, היו ל־

המוסיאון של ירדני
בית־קברות לאומנות

שייח' שני בתים — האחד לאשתו והשני לפילגשיו.

ככל שהתמשך היום, וקירות ה־בית החלו מתכסים בציורים של גמלים, ציפורים ופרחים — הנוש־אים שביקשו ממנו הנשים, התרבו והלכו קריאות ההתפעלות מלוות בשירה של כל בני הבית.

לפתע הכריזו על הפסקת צה־ריים. הסטודנט הצעיר לא ידע חוכמות. הוא שלף את המזון ש־הביא עימו, ורצה להתחיל לאכול. למראה הסכינים שנשלפו וכוונו אליו, החל חושב כי מייחסים לו פשע כלשהו. אך אז נזכר שהער־בים הם מכניסי אורחים מטיבעם והבין שבוודאי נעלבו עמוקות מכך שהביא עימו אוכל. הוא הש־ליך מהחלון את הכריך שלו, ו־הציל בזאת את חייו. הפיצוי היה כרה שכמוה לא ראה בימי חייו: כמויות אדירות של אורז, בשר ומטעמים אחרים הונחו לפניו.

לעת ערב הגיע שוב השייח' ושאל מה מחיר הציורים. חברו של אריאלי, שבא עימו והתחלק איתו בעבודה לחש לו: תגיד שתי לירות. אך אריאלי אזר אומץ ו־אמר: „עשרים לירות." לתדהמ־תו, הוציא השייח', בלי אומר, ארבעה שטרות אדמדמים של חמי־שיות שטרלינגים, והוסיף בער־בית: „תודה רבה". שנה שלמה חי אריאלי ברווחה ולמד בבצלאל מהסכום שהרוויח בדיר־יאסין.

את כרזות הקולנוע של מש־דלור ז"ל, היה מצייר אריאלי ב־שנות השלושים והארבעים. המש־כורת שקיבל, הותירה לו זמן ואמ־צעים לצייר וליטול חלק בקבוצת אפקים חדשים. בעשר השנים ה־אחרונות, השתנה סיגנון ציורו, והפך אישי יותר, ושונה מהמופ־שט הלירי המציין קבוצה זו. תע־רוכתו האחרונה באגודת־הציירים מסכמת תקופה זו.

הבובה הדומעת

המחשת רעיון בצורה פלסטית, תוך שימוש בחפצים יום־יומיים, הם הפסגה של **זיווה רון**. כמה אמנים התאחדו והחליטו לבטא בציור ופיסול, את מה שמנסים לומר המשוררים בשיריהם. הדבר היחידי המשותף לאמנים שיצירו־תיהם מוצגות במישכן לאמנות בחולון, הוא הרצון לבטא מחאה חברתית.

התערוכה מפתיעה בכמה יצי־רות. הכוונה ליצירותיהם של חנה שיר, יצחק עדי וזיווה רון. חנה שיר, בציורי ענק של מיר־קם צבעים עדין ועשיר כאחד, בו־נה ריתמוסים ויוצרת חוויה אסת־טית מרעיון המחאה על מצב ה־אשה.

יצחק עדי, בעל הרעיונות המ־קוריים, „עלה" על עניין משבר האנרגיה. להמחשת ריגשי הזעם והתיסכול שלו — חתך חבית נפט לאורכה, ותלה אותה על הקיר על רקע שחור וזהב — הזהב השחור. מתוך חור שקרע בחבית מציצים פני חומייני, כשעליו מצויירות עצמות מצולבות.

חוש ההומור הוא המציל את כולם מהפסימיזם הנובע מהמצב. לזיווה רון, חוש ההומור הוא נכס. האמנית בעלת המראה הצעיר, ו־רעמת השיער הבלונדי הגולש, מרגישה צורך, לדבריה, לתאר הקצנה של מצב, לראות את הכי גרוע — כדי למצוא שביב של תיקווה.

היא מתארת מצב של משבר כלכלי, והאופן שבו הוא פוגע ב־אדם הקטן ברחוב. לא בסטטיס־טיקות או במילים, אלא באובייק־טים, המתארים מצב פסימי עם הומור. העבודה שלה מורכבת מכמה חלקים, בעלי שמות שונים, אך סך־הכל זו יצירה אחת. חיסול מוחלט; אוכלי תפוחי האדמה 1980 — שימוש בפוסטר המתאר אנשים האוכלים תפוחי־אדמה, ב־תאורה ובגוונים של תחילת ה־מאה; שורת שקיות פלסטיק ה־תלויות על קולבים בשורה קראה שקיות עם דיאלוג, כשהכוונה היא שזה מה שנשאר מהחברה הצרכ־נית; אנדרטה לקונה המצוי מת־ארת זוג כפפות בתנוחה של תחי־נה, נעלי אשה המולבשות על רג־לי קרש גיהוץ, ולידם נעליים ו־כובע של גבר מאובנים — כל אלה צבועים לבן, ומבטאים יחד את חוסר־האונים של האדם הקטן לנוכח המתרחש; הבובה הדומעת, היא בובת חייטים התלויה על חבל, כשהיא נוטה כלפי מטה, ומזילה דמעותיה לתוך דלי הני־צב מתחתה.

בובה דומעת של זיווה רון
רקוויום לחברה צרכנית

חזור
אל האהבה
הראשונה
שלך
BRUT

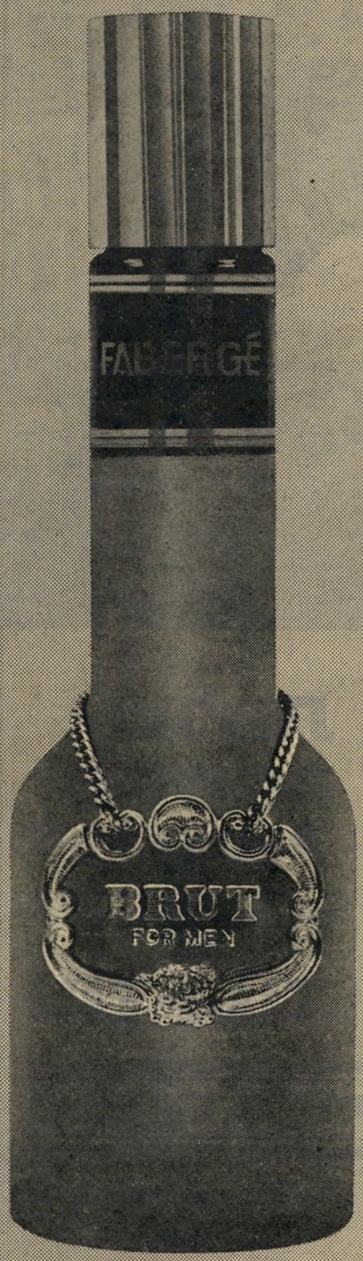

•ברוט-אפטר שייב
•ברוט-דאודורנט,אנטי פרספירנט
•ברוט-קצף גלוח
•ברוט-סבון על חבל

FABERGÉ
BABE • CAVALE • MACHO

מוצרי פברגה מקוריים
מיובאים ע"י אשל קוסמטיקס בע"מ

להשת בשק"ם, משביר לצרכן,
כל-בו שלום
ובתמרוקיות
המובחרות.